

Сваке године у ово доба, од како је извршен атентат на Зорана Ћинђића, јавност се бомбардује разно-разним митовима које су произвели следбеници и обожаватељи његовог лика и дела. Мистификовање Ћинђићеве личности у табору његових присталица постојало је и за време Ћинђићевог живота, али је изразиту митолошку величину задобило након његове смрти, што је и логично ако се та смрт од самог почетка прогласи и овековечи као „херојска“, као храбро страдање готово сасвим напуштеног и усамљеног појединца у судару са силама „мрака“, „зла“ и „прошлости“. Чини се да је крајње време да се ови (про)Ћинђићевски митови конкретније наведу и демистификују зарад просвећене и прогресивне политичке јавности која би требало да нам буде идеал и циљ.

Мит о Ћинђићу као (великом) филозофу

Ако идемо трагом његове биографије, онакве какву је канонизовала секта Ћинђићевих следбеника, први од тих митова мистификује Ћинђића као великог филозофског мислиоца и теоретичара. Тако смо сведоци да се неколико његових књига, које чине читав опус Ћинђића као филозофа, уздижу и величају преко границе добре мере и укуса, препоручујући се и намећући малтене као обавезна литература за студије филозофије. Ћинђић је несумњиво био даровит и перспективан филозоф, то нико не спори. Али, само док се филозофијом бавио. Јер, са непуних четрдесет година престао је њоме да се бави и, штавише, отворено говорио како је двадесет година живота изгубио на филозофији (у разговору са Зденком Аћин на ТВ Политика почетком 90-тих

Митови о Зорану Ђинђићу

Пише: Марио Калик
четвртак, 14 март 2013 08:06

година). Дакле, Ђинђић се филозофије сам одрекао и посветио политици, а потом, од како је постао премијер, (капиталистичкој) економији, које је схватао као супротност филозофији. Тако је једном изјавио: „Кад сам политичар, морам заборавити да сам филозоф, морам престати бити филозоф“ [\[1\]](#) .

Његови пријатељи и симпатизери који покушавају да овај став релативизују, да покажу да ту ипак није реч о радикалном резу између филозофије и политике, сасвим су неубедљиви. Бесмислено је и гротескно да од Ђинђића праве филозофа онда када је он сам филозофију изричито негирао. Поврх тога, читава Ђинђићева постфилозофска пракса их демантује. Његов суви реализам и сурови прагматизам у политичком деловању негација су идентитета филозофије и позива филозофа који Идеју супротстављају емпиријској реалности. Јер, Ђинђић је био слуга и службеник глобалистичке реалности коју је у Србији уводио крајње анти-филозофски, непромишљено, ослањајући се искључиво на насиље своје политичке фаланге и њених глобалистичких газда, о чему ће касније бити више речи.

Мит о Ђинђићу „демократи“

У том раном, младалачком периоду Ђинђић је био више анархиста него марксиста. Кажу да је као студент, почетком 70-тих, исписивао радикалне пароле на зидовима кућа за време Корчуланске филозофске школе која је окупљала мислиоце који су били у сукобу са тадашњим Титовим режимом. Ђинђић је такође био изразити противник тог режима и, по сведочењу људи који су с њим контактирали уочи одласка у Немачку, у њему је киптело од беса и мржње према домаћој политичкој власти. Тада је осветољубиво рекао да ће се вратити једног дана у земљу и допринети рушењу режима. То обећање је на неки начин и испунио јер је за њега Милошевићева власт била наставак претходне, оне из доба СФРЈ; зато се у земљу дефинитивно вратио и у њој остао да трајно живи и делује тек крајем 80-тих година, како би се ангажовао у борби против комунистичке власти која је била у опадању и Милошевићеве власти која се успостављала.

За време боравка у Немачкој упознао се са Јошком Фишером с којим је у то време, током друге половине 70-тих, делио радикалне левичарске ставове. Фишер се због тога почетком 2000-их суочио с оптужбама да је био у вези са „терористичким“ групама из тог периода као што је РАФ. Међутим, и Ћинђић и Фишер су касније радикално напустили левичарску позицију, и постали нешто сасвим супротно, борборници, чиновници и егзекутори капитализма, а његовог милитаризма и империјализма. Тако смо picture-alliance / ZB

„зелени“ пацифистички став имали прилике да видимо за време НАТО агресије на СРЈ, када су немачки и други бомбаредери дивљачки убијали наш народ и разарали нашу земљу. Једна друга особа је такође била левичарски настројена током 70-тих година, и чак учествовала у демонстрацијама против НАТО-а - Хавијер Солана. Исти тај Солана је касније постао генерални секретар НАТО-а. И Фишер и Солана су били међу најзначајнијим страним званицама након атентата на Ћинђића. Код треће високе званице, Робина Кука, имамо развој у супротном правцу - од јастреба за време НАТО бомбардовања СРЈ до напуштања британске владе због њеног учествовања у нападу на Ирак. Дакле, сву четворицу повезују, гледано у дужем периоду, крајње нестабилна политичка уверења и страховита амбиција да се успе по сваку цену, без обзира на политичку (не)доследност и (не)принципијелност. Ове несумњиве мене и мане у Ћинђићевској митологији изокренуте су и претворене у „врлине“ реализма и прагматизма.

Ausland

„Mit Milošević keine Zukunft“

Der serbische Oppositionspolitiker Zoran Djindjić über die Folgen des Kriegs und einen demokratischen Wechsel

SPIEGEL: Herr Djindjić, Sie haben in Montenegro Zufriedenheit gezeigt, sind Sie Ihren Lesern in Serbien nicht mehr sicher?
Djindjić: Die Angriffe im Fernsehen gegen mich waren eine klare Andeutung zum Livatunard. Es wäre verrückt, jetzt aus Montenegro nach Serbien zurückzukehren. Denn als linker Oppositioneller kann ich nichts für die Demokratie erreichen. Es ist kaum noch möglich, in Belgrad national zu denken und die Wahrheit über unsere Lage klar zu erlautern.

SPIEGEL: Wie lange wird der Krieg noch weitergehen?
Djindjić: Ich sehe in Belgrad Signale für ein Einlenken. Eine Fortsetzung des Kriegs würde Milošević keine Vorteile mehr bringen. Die ersten drei Wochen stärkten seine Position. Doch jetzt zeigt sich seine Fehleinschätzung. Die Nato bleibt hartnäckig, und Rußland denkt nicht daran, Jugoslawien wirklich zu unterstützen.

SPIEGEL: Slobodan Milošević kündigte seine Bereitschaft an, einen Teil der im Kosovo stationierten Streitkräfte abzuziehen. Nur ein Bluff?
Djindjić: Bei seinen Kompromissen verspricht er stets auch noch zu pokern. Er will am Anfang weniger geben als gefordert – und am Ende um mehr zugestehen, als verlangt wird. Jetzt hofft er, daß sich mit einem Teilabzug der Truppen zufrieden sein werden und daß die internationale Gemeinschaft ihre Ziele vergißt.

SPIEGEL: Der Westen hat sich bereits einmal geirrt, als er glaubte, Milošević werde schnell einlenken. Welche Milošević seine Absicht gegen Nato-Hubschrauber kämpfen lassen?
Djindjić: Ich glaube nicht. Dem Nato-Bombentropfen würden bedeuten, daß er am Ende kapitulieren muß. Milošević weiß, daß die Nato nicht nachzugeben wird.

SPIEGEL: Riskiert er seinen Sturz, wenn er nach den Bombardierungen plötzlich internationale Friedensstruppen im Kosovo akzeptiert?
Djindjić: Die Bevölkerung ist gleichermäÙen vor Europa wie von Milošević enttäuscht. Fast alle wollen jetzt ein Ende des Kriegs um jeden Preis. Er könnte getrotzt den Plan der G-8-Staaten unterschreiben. Jeder wäre dankbar.

SPIEGEL: Hunderttausende Albaner wurden vertrieben, viele werden vermutlich nicht mehr in das Kosovo zurückkehren. Hat Belgrad damit sein heimliches Kriegsziel erreicht?
Djindjić: Die Frage ist, ob Milošević dieses Ziel nicht zu teuer erkauft hat. Wenn Ser-

Regimekritiker Djindjić

bien nach dem Krieg zerstört und isoliert bleibt, ohne internationale Hilfe, dann ist dies ein sehr zweifelhafter Sieg. Montenegro würde sich in diesem Fall bald von Jugoslawien abtrennen.

SPIEGEL: Das ist eine Drohung von Montenegros Präsident Milo Đukanović, die er stets schnell zurückzieht, wenn Milošević ihn verweigert.

Djindjić: Mit Milošević an der Macht hat Jugoslawien keine Zukunft. Nach ein paar Monaten würde die Unruhestendenz in Montenegro ein solches Ausmaß annehmen, daß die Regierung keine andere Lösung hätte, als einen eigenen Weg zu gehen.

SPIEGEL: Wer soll Milošević verdrängen? Er besiegte die Opposition bisher in allen wichtigen Wahlen ungeachtet seiner verhängnisvollen Krieginnen.

Djindjić: Ein Wechsel muß von Kräften innerhalb Jugoslawiens eingeleitet werden, aber die internationale Gemeinschaft sollte uns endlich ihre Unterstützung zusagen, sobald wir den Kampf gegen das undemokratische Regime beginnen. Wenn wir unsere Wähler überzeugen wollen, brauchen wir greifbare Argumente: die Aussicht auf ein besseres Leben, die Einführung Serbiens in die europäische Gemeinschaft. Ein Marshallplan zum Wiederaufbau muß und die Einführung der Demokratie, also der Machtübernahme durch die Opposition, folgen. Nächstes Jahr finden Wahlen statt, im Herbst beginnt schon die Wahlkampfkampagne.

SPIEGEL: Welchen Status bekäme nach einem Machtwechsel das Kosovo?
Djindjić: Am Anfang eines Friedens wird Kosovo nicht unter serbischer und nicht unter albanischer, sondern unter internationaler Verwaltung stehen. Doch dies darf nicht zu einem dauerhaften Protektorat werden oder gar in Unabhängigkeit münden. Die langfristige politische Lösung ist eine Autonomie des Kosovo im Rahmen eines demokratischen Jugoslawiens und Serbiens.

SPIEGEL: Wird aber der Westen bei einem Friedensschluß nicht gezwungen sein, Milošević erneut als Vertragspartner zu akzeptieren?
Djindjić: Voraussetzung ist das Ende des Kriegs, wer das Abkommen unterschreibt, zählt nicht so sehr. Aber unmittelbar danach werden wir die Frage nach der Verantwortung stellen, bei der Nato wie bei uns. Milošević hätte versuchen müssen, den militärischen Konflikt mit allen Mitteln zu vermeiden.

SPIEGEL: Wird aber der Westen bei einem Friedensschluß nicht gezwungen sein, Milošević erneut als Vertragspartner zu akzeptieren?
Djindjić: Voraussetzung ist das Ende des Kriegs, wer das Abkommen unterschreibt, zählt nicht so sehr. Aber unmittelbar danach werden wir die Frage nach der Verantwortung stellen, bei der Nato wie bei uns. Milošević hätte versuchen müssen, den militärischen Konflikt mit allen Mitteln zu vermeiden.

SPIEGEL: Wird aber der Westen bei einem Friedensschluß nicht gezwungen sein, Milošević erneut als Vertragspartner zu akzeptieren?
Djindjić: Voraussetzung ist das Ende des Kriegs, wer das Abkommen unterschreibt, zählt nicht so sehr. Aber unmittelbar danach werden wir die Frage nach der Verantwortung stellen, bei der Nato wie bei uns. Milošević hätte versuchen müssen, den militärischen Konflikt mit allen Mitteln zu vermeiden.

SPIEGEL: Wird aber der Westen bei einem Friedensschluß nicht gezwungen sein, Milošević erneut als Vertragspartner zu akzeptieren?
Djindjić: Voraussetzung ist das Ende des Kriegs, wer das Abkommen unterschreibt, zählt nicht so sehr. Aber unmittelbar danach werden wir die Frage nach der Verantwortung stellen, bei der Nato wie bei uns. Milošević hätte versuchen müssen, den militärischen Konflikt mit allen Mitteln zu vermeiden.

Präsident Milošević: „Am Ende muß er mehr zugestehen, als verlangt wird“

Митови о Зорану Ђинђићу

Пише: Марио Калик
четвртак, 14 март 2013 08:06

Митови о Зорану Ђинђићу

Пише: Марио Калик

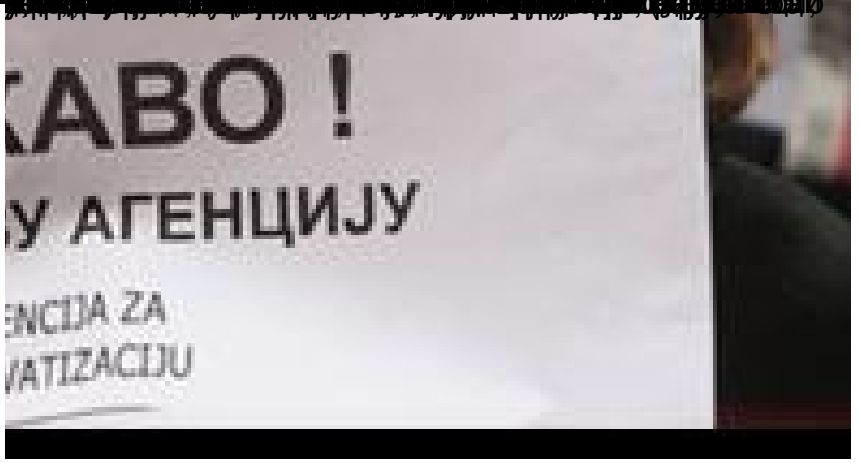
четвртак, 14 март 2013 08:06

Митови о Зорану Ђинђићу

Пише: Марио Калик

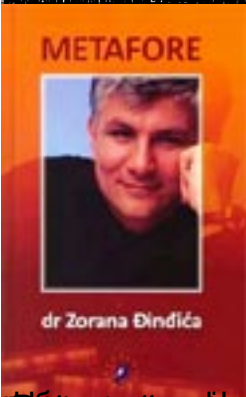
четвртак, 14 март 2013 08:06

Митови о Зорану Ђинђићу

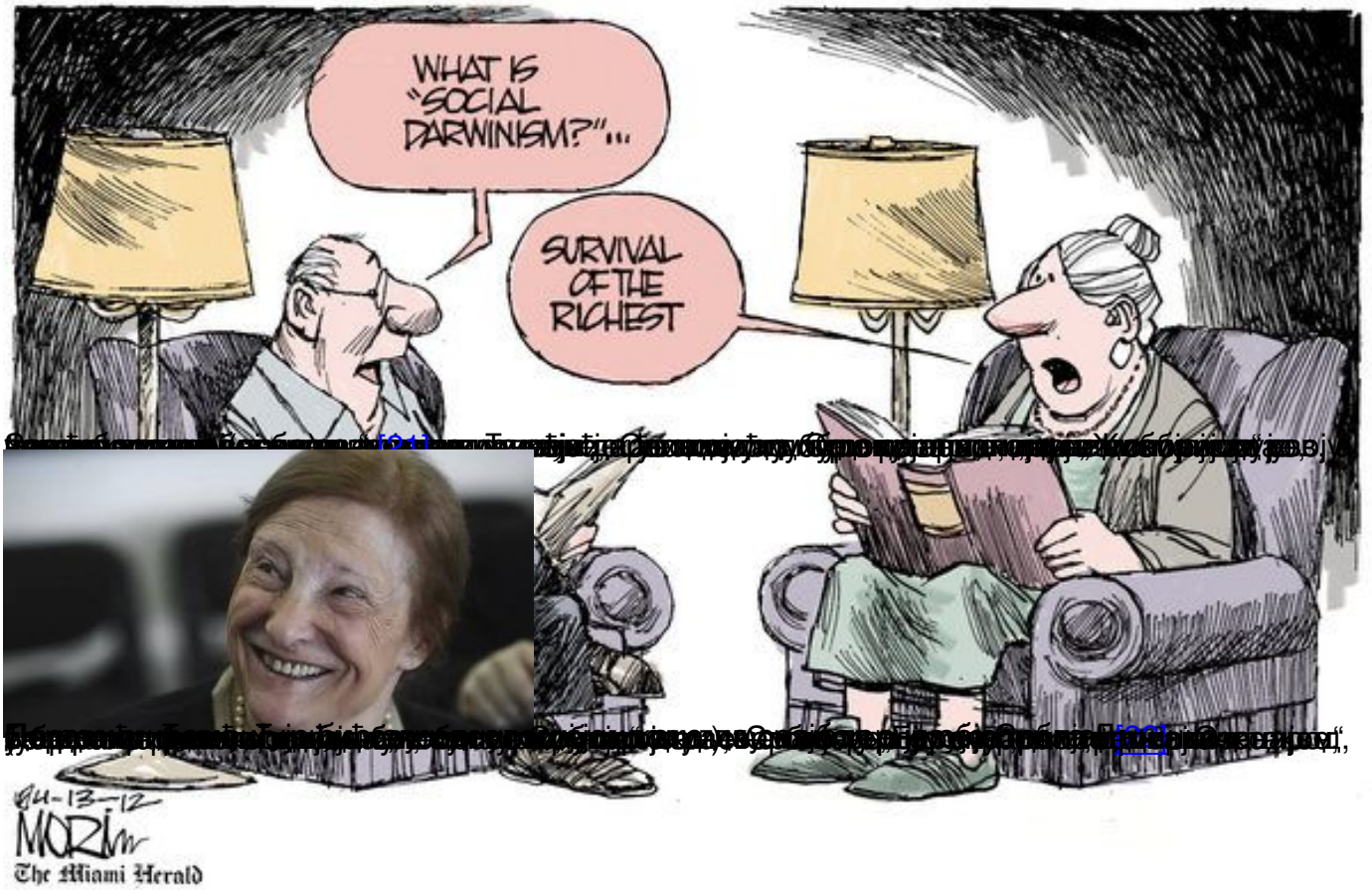
Пише: Марио Калик

четвртак, 14 март 2013 08:06

Митови о Зорану Ђинђићу

Пише: Марио Калик
четвртак, 14 март 2013 08:06

Митови о Зорану Ђинђићу

Пише: Марио Калик
четвртак, 14 март 2013 08:06

